

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

Epistola Episcoporum Africae. Qvam Cvm Leporii Libello miserunt ad
episcopos Galliae, Proculum videlicet Massiliensem, & alios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

EPISTOLA
 EPISCOPORVM AFRICÆ,
 QVAM CVM LEPORII LIBELLO
 miserunt ad episcopos Gallix, Proculum
 videlicet Massiliensem, & alios.

* *Dilectissimis & honorabilibus fratribus & consacerdotibus,
 Proculo & Cylinnio, Aurelius, Augustinus, Florentius & Se-
 cundinus, in Domino salutem.*

FILIVM nostrum Leporium apud vestram sanctitatem pro sui erroris præsumptione merito idoneeque correctum, cum ad nos posteaquam inde exturbatus est venisset, salubriter perturbatum, corrigendum sanandumque suscepimus. Nam sicut vos obedistis Apostolo ut corripere in quietos, ita & nos ut consolaremur pusillanimes, ac susciperemus infirmos. Cum enim præoccupatus esset, sicut homo, in aliquo delicto, eodemque non paruo, ut de unigenito filio Dei, quod erat in principio verbum, & verbum erat apud Deum, & Deus erat verbum, cum autem venit plenitudo tēporis, Verbum caro factum est, & habitavit in nobis, non recta quædam saperet, nec vera sentiret, negans Deum hominem factum; ne videlicet substantiæ diuinæ, quæ æqualis est patri, indigna mutatio vel corruptio sequeretur: nec videns quartam se subintroducere in Trinitate personam, quod a sanitate symboli, catholicæque veritatis prorsus alienum est: eum sicuti potuimus, adiuuante Domino instruximus in spiritu lenitatis; præsertim quia cum hoc admoneret vas electionis, adiecit: *Intendens te ipsum, ne & tu tenteris*: ne ita se quidam ad proeuctum spiritalem peruenisse gauderent, ut se iam non posse tentari tamquam homines putarent. addiditque salubrem pacificamque sententiam, ut alter alterius onera portemus, quoniam sic adimplebimus legem Christi. Qui enim putat se esse aliquid, cum sit nihil, seipsum seducit, dilectissimi & honorabiles fratres. Quam tamen eius emendationem nequaquam forte implere possemus, nisi vos ante quæ in eo mendosa fuerant, damnare tis. Idem igitur

Concil. Tom. 4.

PPPP ij

*1. Theff. c. 5.
v. 41.*

*Galat. c. 1.
v. 1. & 2.*

Dent. c. 32.
v. 39.

& dominus & medicus noster vtens vasis ac ministris suis, qui dixit: *Ego percutiam, & ego sanabo*: per vos percussit tumentem, per nos sanauit dolentem. Idem suæ domus administrator atque prouisor, per vos destruxit male constructa, per nos bene composita restaurauit. Idem diligens agricola possessionis suæ sterilia per vos eradicauit, & noxia; vtilia per nos & fecunda plantauit. Non itaque nobis, sed eius misericordiæ demus gloriam, in cuius manu sumus & nos & sermones nostri. Et sicut in supradicto filio nostro ministerium vestrum humilitas nostra laudauit, sic etiam sanctitas vestra nostro ministerio gratuletur. Paterno igitur & fraterno corde suscipite a nobis misericordi seueritate correctum. Et si enim aliud per nos, aliud per vos, vtrumque tamen fraternæ salutis necessarium vna caritas fecit. vnus ergo Deus fecit, quoniam Deus caritas est. Proinde sicut per suam præsentiam susceptus est a nobis, sic per suam epistolam suscipiatur a vobis. cui quidem epistolæ nostræ etiam manu subscribendum putauimus, ipsius esse testantes. Hanc eius correctionem dilectionem vestram minime dubitamus & gratanter accipere, & eis notam facere, quibus eius error scandalum fuit: quia & illi qui cum eo venerunt ad nos, cum illo correcti atque sanati sunt, sicut eorum subscriptionibus, quæ coram nobis factæ sunt, tenetur expressum. Superest vt de fraterna salute lætati, rescriptis beatitudinis vestræ nos vicissim lætificare dignemini. Optamus vos, dilectissimi & honorabiles fratres, in Domino bene valere memores nostri.

NOTA IACOBI SIRMONDI
SOCIETATIS IESV.

¹ *Dilectissimis & honorabilibus, &c.]* Huic epistolæ titulus in hæc verba præfixus est in codice Leodiensi: *Epistola Aurelii, Augustini, Florentii & Secundini, ad consacerdotes Proculum & Cylinnium, de quodam Leporio, qui pro eo quod non recta quadam saperet, nec vera de fide sentiret, pro hac sui erroris presumptione a sanctis memoratis patribus Proculo & Cylinnio correptus, & de loco suo eiectus, ad sanctos Augustinum, & alios præmissos viros, peruenit gratia confugii. Vnde ab eis salubriter correctus, & ad sanam doctrinam reductus. suo est episcopo per propriam epistolam catholice sentientem cum sociis reconciliatus.*

EPISTOLA,

SEV

LIBELLVS EMENDATIONIS LEPORII
MONACHI AD EPISCOPOS GALLIÆ.

*Integra non exstat. quæ autem sequuntur, ex Cassiano decerpta
sunt lib. I. de incarnatione Domini, ubi flebiles confessionis
& planctus Leporii literas vocat.*

QVID in me primum, o domini mei venerandi & beatissimi sacerdotes, accusem, nescio; & quid in me primum excusum, non inuenio. Sic imperitia & superbia, sic stulta simplicitas cum persuasione noxia, sic feruor cum intemperantia, sic, vt verius dicam, cum sui diminutione debilis fides, simul in me omnia recepta vigerunt, vt tot & tantis simul sit & obedisse confusio, & hæc eadem ab animo potuisse cedere, mihi stupenda gratulatio. Et post pauca. Si ergo minime percipientes hanc potentiam Dei, sensu nostro & propria ratione sapientes, quasi in inferiora se Deus agere videatur, ita hominem cum Domino natum esse dicamus, vt seorsum quæ Dei sunt soli Deo demus, & seorsum quæ sunt hominis soli homini reputeamus; quartam manifeste introducimus in Trinitate personam, & de vno filio Dei non vnum, sed facere incipimus duos Christos: quod a nobis ipse Dominus Deus Christus auertat. Ergo confitemur Dominum ac Deum nostrum Iesum Christum, vnicum filium Dei, qui sibi ante sæcula natus ex patre est, nobis a tempore de Spiritu sancto ex Maria semper virgine factum hominem, natum Deum: & confitentes vtramque substantiam, carnis ac verbi, vnum eundemque Deum atque hominem inseparabilem semper pia fidei credulitate suscipimus: & ex tempore susceptæ carnis sic omnia dicimus quæ erant Dei transisse in hominem, vt omnia quæ erant hominis in Deum venirent: & hac intelligentia verbum factum sit caro, non vt conuersione aut mutabilitate coeperit esse quod non erat, sed vt potentia diuinæ dispensationis verbum patris nunquam a patre discedens, homo proprie fieri dignaretur, incarnatusque sit vnigenitus secreto illo mysterio, quo ipse nouit. nostrum namque est credere, illius nosse. Ac sic ipse Deus

Concil. Tom. 4.

Pppp ij

verbum totū suscipiens quod est hominis, homo fit, & assumptus homo totū accipiens quod Deus est, aliud quam Deus esse non possit. Non tamen, quia incarnatus dicitur & immixtus, diminutio eius est accipienda substantiæ. Nouit enim Deus sine sui corruptione misceri, & tamen in veritate misceri: nouit in se ita suscipere, vt nihil ei crescat augmenti; sicut seipsum totum nouit infundere, vt nihil accidat detrimenti. Non ergo ad intelligentiam imbecillitatis nostræ, secundum experimentorum visibilia documenta, facientes coniecturam de æqualibus se inuicem ingredientibus creaturis, putemus Deum hominemque commixtum, & tali confusione carnis & verbi quasi aliquod corpus effectum. Absit ita credere, vt conflati quodammodo genere duas naturas in vnam redactas arbitremur esse substantiam. Huiusmodi enim commixto partis vtriusque corruptio est. Deus enim, qui capax non capabilis est, penetrans non penetrabilis, implens non implebilis, qui vbique simul totus est, & vbique diffusus est, per infusionem potentiæ suæ misericorditer naturæ est mixtus humanæ. Et post pauca. Nascitur ergo nobis proprie de Spiritu sancto & Maria semper virgine Deus homo Iesus Christus filius Dei: ac sic in alterutrum vnum fit verbum & caro, vt manente in sua perfectione naturaliter vtraque substantia, sine sui præiudicio & humanitati diuina communicent, & diuinitati humana participant; nec alter Deus, alter homo, sed idem ipse Deus qui & homo, & vicissim homo qui & Deus Iesus Christus, vnus Dei filius nuncupetur & vere sit. Et ideo id agendum nobis semper est & credendum, vt Dominum nostrum Iesum Christum filium Dei Deum verum, quem cum patre semper, & æqualem patri ante sæcula confitemur, eundem a tempore susceptæ carnis factum Deum hominem non negemus: nec quasi per gradus & tempora proficientem in Deum, alterius status fuisse ante resurrectionem credamus, alterius post resurrectionem, sed eiusdem semper plenitudinis atque virtutis. Et item paulo post. Sed quia verbum Deus in hominem dignanter hominem suscipiendo descendit, & per susceptionem Dei homo ascendit in verbum, totus Deus verbum factus est totus homo. Non enim Deus pater homo factus est, nec Spiritus sanctus,

Ioannes II.
papa epist.
3. Facundus
lib. 1.

sed vnigenitus patris. ideoque vna persona accipienda est
carnis & verbi, vt fideliter sine aliqua dubitatione creda-
mus vnum eundemque Dei filium inseparabilem semper,
geminæ substantiæ etiam gigantem nominatum, in diebus ^{Psal. 18.}
carnis suæ, & vere omnia semper gessisse quæ sunt homi-
nis, & verè semper possedisse quæ Dei sunt: quoniam etfi ^{2. Cor. 13.}
crucifixus est ex infirmitate, sed viuit ex virtute Dei. Ce-
tera desiderantur.

NOTA IACOBI SIRMONDI
SOCIETATIS IESV.

¹ *Libellus emendationis Leporii.*] Leporius monachus Massilia ob
hæresim eiectus, cum in Africa respuisset, ibi conscripsit libellum
emendationis, atque inde in Galliam ad episcopos misit, circa annum
Christi 425. Baronius ad annum refert 420. Ioannes II. papa in epi-
stola 3. ad Auienum & alios senatores, locum recitans ex hoc libello
feu epistola Leporii, a Synodo Africana confirmatam testatur: *Lepo-
rius, inquit, in epistola, quam Aurelius episcopus Carthaginensis, & Au-
gustinus, & Synodus Africana firmavit. Quod si Africanam eam di-
xit, quam habemus, post consularum Honorii XII. & Theodosii VIII.
anno Christi 419. celebratam, in eundem scilicet annum Leporii
emendationem incidisse statuendum est.*

De illo tunc monacho, postea presbytero, præter Cassianum lib. 1.
de incarnatione Domini cap. 4. & Gennadium de viris illustribus
cap. 59. scribit etiam Facundus Hermianensis episcopus lib. 1. de tri-
bus capitulis Synodi Calchedonensis, ad Iustinianum imperatorem
his verbis: *Cum quidam Leporius presbyter apud Gallias, deprauatus a
vera & antiqua ecclesie fide, eadem dicere præsumeret quæ postea Nesto-
rius docuit, atque inde pro tali errore depulsus in Africam docendus veni-
ret, illic instructus, vt docet Apostolus, in spiritu mansuetudinis a spiritali-
bus patribus Aurelio Carthaginensi, & Augustino, atque aliis Africanis
episcopis, prauissimam nouitatem sui dogmatis abdicauit. Scripsit autem
libellum satisfactionis idem Leporius ad Gallos episcopos, quem memora-
ti venerabiles patres, Aurelius atque Augustinus, & ceteri sic probaue-
runt, vt ad faciendam veritatis fidem etiam suas ei subscriptiones adice-
rent. In quo libello post multa sic dixit: Nascitur ergo proprie de Spiritu
sancto ex Maria virgine Deus homo Iesus Christus, &c.*